

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa G. J.
przeciwko (...) Szpitalowi Dziecięcemu w K.
przy interwencji ubocznej po stronie pozwanej (...) Zakładu Ubezpieczeń S.A.
Oddział w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 maja 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 czerwca 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 3) przyznaje ze środków budżetowych Skarbu Państwa - Sądowi Apelacyjnemu w (...) adwokatowi S. K. kwotę 7200 (siedem tysięcy dwieście) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu powodowi w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości

lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący opiera wniosek o przyjęcie skargi na oczywistej zasadności, której upatruje w naruszeniu art. 378 § 1 oraz 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., w wyniku czego nie doszło do rozpoznania wszystkich zarzutów apelacji.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Po pierwsze według utrwalonego w judykaturze poglądu sąd drugiej z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2014 r. II CSK 478/13, nie publ.). Poza tym całokształt zarzutów apelacji, a obecnie podstaw skargi kasacyjnej kieruje się przeciwko ustaleniom sądów *meriti* co do tego, czy przeprowadzona przez pozwanego szpital reoperacja powoda nie została dokonana zbyt późno. Skarżący twierdzi, że tak się stało, powołując się na księgę raportu pielęgniarskiego, który stwierdza niepokojące objawy neurochirurgiczne już wieczorem po rozintubowaniu pacjenta. Kwestia ta, będąca w gruncie rzeczy zagadnieniem z zakresu poczynionych ustaleń faktycznych, pozostaje jednak w sprzeczności z poczynionymi w sprawie ustaleniami, opartymi o trzy niezależne od siebie opinie biegłych sądowych, którzy wyraźnie wskazali, co przyjął także Sąd Apelacyjny, że stan zdrowia powoda nie jest zależny od czasu zdiagnozowania i dokonania ponownej operacji. Wynika to z przyjętego, a nie zakwestionowanego ustalenia, że „podjęcie wcześniejszych czynności diagnostycznych i reoperacji oraz usunięcie krwaka z łoży nie zapobiegłoby wylewowi krwi do łoży”.

Wobec tego nie ma podstaw do oceny, iż doszło do kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy

prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. Dopiero wykazanie tych okoliczności w odrębnym wywodzie prawnym w świetle judykatury dają podstawę do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, nie publ.; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, nie publ.; z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, nie publ.; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ.; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ.; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, nie publ.; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ.; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. postanowił odstąpić od obciążenia skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

Pełnomocnikowi powoda z urzędu Sąd Najwyższy przyznał wynagrodzenie zgodnie z § 16 ust. 4 pkt 1 w zw. z § 8 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1714 ze zm.).